SEPIA EN DE SAMENZWERING IN FLOHALL

Nederlands letterenfonds
dutch foundation for literature

Deze publicatie kwam tot stand dankzij
een subsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Theresa Bell
Sepia en de samenzwering in Flohall
© 2025 Thienemann in der Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
© 2026 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Eva Schöffmann-Davidov
Vertaling uit het Duits: Sarah Hewitt
Oorspronkelijke titel: *Sepia und die Verschwörung von Flohall*
Oorspronkelijke uitgever:
Thienemann in der Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Trefw.: alchemie, boekdrukkunst, theater, goed en kwaad, vriendschap
NUR 283, 284
ISBN 978 90 448 5959 1
D/2026/4124/251
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

THERESA BELL

SEPIA

EN DE SAMENZWERING IN FLOHALL

Met illustraties van
Eva Schöffmann-Davidov

Vertaald door Sarah Hewitt

Clavis

'Als we leren dromen,
dan vinden we daarin
misschien de waarheid.'

Friedrich August Kekulé

CADEAUTJES OM MIDDERNACHT

Roosmaan, zesde maand van het jaar

Het was al bijna middernacht en Flohall schitterde alsof alle sterren uit de hemel waren gevallen. Er flakkerden lichtjes in de straten en de muziek zweefde door de avondlucht. Hier en daar gleden gedaantes door het donker – een paar laatkomers voor een feestje, een kat op jacht naar een prooi, en kleine schaduwen uit inkt en magie.

Diep in de stad, in de Loodsteeg, stond een meisje naar buiten te kijken door een raam van Drukkerij Zilverzinnen, de heldere

zomernacht in. Op haar hand zat iets wat op een dikke donkergrijze druppel leek. Opeens strekte de druppel zijn vleugeltjes uit. Zijn oogjes en snavel waren drie donkere schaduwen. De inktvogel draaide zijn kopje naar het meisje toe en keek haar even aan voordat hij zijn rokerige vleugels uitvouwde en opvloog. Toen hij wegfladderde, bleven er een paar inktdruppels in de lucht hangen, die langzaam naar de grond zakten.

Sepia bekeek haar vingertoppen. Vandaag glinsterden haar nagels zwartgroen en de inkt verspreidde zich in krullerige lijnen tot aan haar knokkels. Sinds ze wist dat er inktmagie door haar bloed vloeide, werd haar kracht elke dag wat sterker. Nog maar een jaar geleden had ze haar handen het liefst verstopt, maar dat was voorbij. Nu vond ze het geweldig dat de inkt, afhankelijk van haar stemming, van kleur veranderde. Ook al begreep ze nog steeds niet helemaal hoe haar magie precies werkte.

Sepia's gedachten werden onderbroken door een rinkelend geluid. Even later trippelde een kleine loden letter, een s, over haar pols en danste over haar vingers.

'Nou, nou, jij bent er klaar voor!' zei ze tegen het magische instrumentje en de letter schoot als een pijl langs haar arm omhoog en verdween in haar borstzak.

'Ik heb het bijna!' klonk achter haar een stem, en Sepia draaide zich om. Haar beste vriendin Niki graaide in een stof-

fen tas en gooide met een grote boog een paar verkruimelde citroenkoekjes, een blauwe zakdoek en wat propjes papier op de grond.

Naast dat tafereel stond Sepia's beste vriend Sanzio met zijn hoofd te schudden. 'Kom nou, we moeten gaan,' drong hij aan en hij wees naar de deur. 'Het gaat straks beginnen en in tegenstelling tot jouw moeder weet Zilverzinnen echt niet hoe hij het kort moet houden. Hij gaat sowieso een kneiterlange speech geven.'

'Zilverzinnen!'

Ter bevestiging hoorden ze net op dat moment iemand zijn naam roepen. Al de hele avond stroomden er gasten de drukkerij binnen en het Fonkelfeest naderde langzamerhand zijn hoogtepunt. Sepia deed het raam dicht en liep naar haar vrienden. Ze hadden alle drie hun mooiste kleren aan, zo donker als de nacht.

'Hier zijn ze!' Niki's hoofd kwam uit haar tas tevoorschijn. Ze kwam sierlijk overeind met enigszins warrig haar. Ze had twee dunne staafjes van glanzend metaal in haar hand.

Sanzio fronste. 'Sterrenvuur? Maar dat kun je toch gewoon op de Maanmarkt halen?'

'Ik heb het zelf gemaakt, ezelsoor!' zei Niki verontwaardigd terwijl ze de staafjes onder zijn neus duwde.

‘Zelf gemaakt?’ Sepia nam er voorzichtig een van Niki aan. ‘En werken ze?’

‘Als je bedoelt of ze kunnen vliegen en om je heen kunnen dansen, dan niet,’ gaf Niki toe en ze begon een beetje te blozen. ‘Maar ze branden wel!’ voegde ze er trots aan toe.

Sanzio trok een wenkbrauw op. ‘Dus het zijn eigenlijk gewoon … lange kaarsen.’

Niki sloeg haar armen over elkaar. ‘Het was verramsjt veel werk! Je mag het poeder alleen mengen als het vollemaan is, anders werkt het niet. Ik heb wel twee maanden nodig gehad om ze te maken. Dus weet je echt zeker dat je zo sceptisch wilt doen over mijn Fonkelfeestcadeautjes?’

‘Ik zou niet durven!’ zei Sanzio glimlachend en hij pakte zijn mantel, die op de grote luie stoel lag. ‘En nu we toch cadeaus aan het uitdelen zijn … Dit is voor jullie.’ Feestelijk gaf hij hun alle twee een heel dun boekje.

Sepia nam het aan en streek met haar hand over het donkerblauwe karton. Het was een beetje scheef gebonden en er zaten wat lijmvlekken op de band. Nieuwsgierig sloeg ze het open. Alle bladzijden waren leeg.

‘Ik heb ze zelf gemaakt,’ mompelde Sanzio. ‘Eigenlijk ben ik er nog lang niet klaar voor om hele boeken te binden en ze zijn ook echt nog niet perfect –’

‘Ik vind het super! En ik duld geen tegenspraak!’ onderbrak Sepia hem lachend.

‘Ja, lang niet slecht voor een notitieboekje,’ zei Niki en ze grijnsde breed terwijl ze voorzichtig door haar eigen goudgele boekje bladerde.

Nu haalde Sepia twee dunne enveloppen tevoorschijn. ‘En dit is van mij.’

Zenuwachtig wiebelde ze op haar tenen heen en weer, en keek toe hoe Niki en Sanzio twee kleine papieren diertjes uit de enveloppen haalden. Niki’s dier was rood gestreept en had lange armen en benen, de kop van een kat en vleugels. Sanzio’s dier had een uilenkop en een iriserend groen mensenlichaam. Sepia had de losse lichaamsdelen met splitpennen aan elkaar vastgemaakt, zodat ze konden bewegen als marionetten.

‘Prachtig!’ Vol ontzag liet Niki de flinterdunne vleugels van haar vogelkat bewegen.

Sanzio stopte zijn uil voorzichtig in het borstzakje van zijn overhemd. Net op dat moment riep iemand beneden luid: ‘De speech begint!’

Meteen verstomde het stemmengewoel in de drukkerij.

‘Wat mij betreft kunnen we ook gewoon in jouw kamer blijven,’ zei Niki met een gaap. ‘Ik wil niet lullig doen, maar had Zilverzinnen echt moeten wachten tot de drukkerij afbrandde,

voor hij jullie eigen kamers gaf? Hoe de vulpen heb je het zo lang met Jenson op één kamer uitgehouden?'

'Poeh, herinner me daar alsjeblieft niet aan,' antwoordde Sepia en ze huiverde bij de gedachte aan haar eerste maanden in de drukkerij.

Sanzio opende de deur. 'Nou, zullen we kijken wat Zilverzinnen dit jaar te vertellen heeft?'

Beneden barstte de drukkerij bijna uit haar voegen. De voordeur stond wagenwijd open en nog altijd drongen de gasten naar binnen en dromden samen op de smalle gang. De drie vrienden worstelden zich een weg naar de keuken. De anders zo knusse ruimte met het groene fornuis in de hoek stond nu tjokvol. De grote tafel zakte bijna door, want er stond een gigantische schaal met vruchtenbowl op, naast kannen met muntlimonade, een enorme citroentaart, bergen kaneelbroodjes en grote schotels met groentespiesjes. Sepia drukte zichzelf door de menigte naar het buffet en schonk drie glazen limonade in. Toen baanden ze zich samen een weg langs alle gasten naar de deur van de kleine binnenplaats.

Die was bijna onherkenbaar: de gebruikelijke berg afgedankte stoelen, koffers, inktflesjes en drukpersen was opgeruimd en de tegels glansden, zo brandschoon waren ze. Slingers met witte vlaggetjes liepen dwars over de binnenplaats, die in warm

kaarslicht baadde. In een hoek had Zilverzinnen zelfs een klein podium laten bouwen, waarop twee bevriende vioolbouwers al de hele avond het ene na het andere vrolijke liedje speelden.

Sepia, Niki en Sanzio wurmden zich naar de rand van de binnenplaats om daar op een klein uitsteeksel in de muur te klimmen. Daarvandaan hadden ze het mooiste uitzicht, want ze konden over alle gasten heen kijken.

Nu betrad drukkerijmeester Aelius Atramento, door de meeste mensen Zilverzinnen genoemd, hoogstpersoonlijk het podium. Hij trok zijn inktzwarte sjaaltje recht en streek zijn zilverglanzende pak glad. Naast hem stond Niki's moeder Magia Perugina, de beste schilder in heel Flohall en bovendien de elegantste vrouw die Sepia kende. Folio Zijdehand, de beroemdste boekbinder van de stad, fluisterde net iets in haar oor, waarna hij breed glimlachend van zijn bowl nipte. Zoals altijd had hij een op maat gemaakt donkergroen pak aan met gouden knopen en een bijpassend gilet.

Niet veel later tikte Zilverzinnen met een lepel tegen zijn glas en liet zo de muziek verstommen. Hij verhief zijn stem: 'Gegroet, Fonkelfeestvierders!'

De mensen juichten.

'Je hebt nog niet gezongen!' riep iemand.

Zilverzinnen negeerde de hint. 'De avond is bijna op zijn

hoogtepunt en ik zou van de gelegenheid gebruik willen maken om te praten over wat er is geweest en wat er nog komt. Ten eerste wil ik jullie bedanken dat ik jullie mijn gasten mag noemen; het is me een grote eer.' Opnieuw klonk er overal applaus. 'Ik meen het, ook al heeft zich weer eens niemand aan het cadeauverbod gehouden,' ging de meester verder en hij knikte veelzeggend naar een tafel die op het punt stond te bezwijken onder een enorme berg geschenken. Sepia zag onder meer een absurd grote plant met waaiervormige blaadjes en grinnikte toen ze een paar loodluizen ontdekte, die door het dichte gebladerte heen wandelden. Zilverzinnen ging verder.

Sepia luisterde nog maar met een half oor. Veel liever bekeek ze alle gasten. Jenson, een van de oudste leerlingen van de drukkerij, stond zoals altijd met een gewichtige gezichtsuitdrukking op de eerste rij, tussen boekbindersleerlingen Quarto en Demi. Het was duidelijk dat ze elkaar probeerden af te troeven. Toen zag Sepia de rode vlecht van Pagina in een grotere groep leerlingen van buiten de drukkerij. Frida en Georgia, de twee leermeisjes van Atelier Panthea, stonden er ook bij. In contrast met Frida's vrolijke uitstraling staarde Georgia duister voor zich uit.

'Daar heb je Medya!' fluisterde Sanzio plotseling en hij zwaaide naar het grote meisje dat net de binnenplaats op was

gekomen. In plaats van haar gebruikelijke blauwgrijze kleren had de inktdief vandaag een lang roodzwart kostuum aan dat glitterde in het gouden kaarslicht. Na hun avontuur van vorig jaar had Medya hun geleerd hoe je touwen kon knopen met lakens en hoe je kon klimmen met een enterhaak. Maar na een paar keer waren Sepia en Sanzio door schade en schande wijs geworden – ze hadden er geen enkel talent voor – en vanaf dat moment keken ze liever toe terwijl Niki behendig als een kat de ene na de andere muur beklom.

'Heeft Zilverzinnen de inktdieven uitgenodigd?' fluisterde Niki. 'Is dat niet een beetje gevaarlijk voor ze?'

'Niet alleen de inktdieven,' antwoordde Sepia zacht. 'Hij heeft de halve Sluip uitgenodigd, als bedankje voor al hun hulp vorig jaar. Jullie hadden Jenson moeten zien toen hij dat hoorde. Ik denk dat hij bang is dat Zilverzinnen gek geworden is. Maar Zilverzinnen zei alleen maar: "Het Fonkelfeest draait om vriendschap en die kent geen grenzen."'

'Iets waar Jenson natuurlijk nul verstand van heeft,' bromde Sanzio.

'Ik hoop alleen dat de gemeenteraad het niet doorheeft.' Niki wees naar een groepje van zes mensen, die zich een beetje afzijdig hielden. Ondanks hun donkere gewaden pasten ze niet echt bij de rest. Sepia huiverde. De gemeenteraad van Flohall

had de merkwaardige gewoonte om overal gladde maskers te dragen, met enkel twee kleine gaten erin voor de ogen. Het was een traditie die Sepia maar griezelig vond.

'Die zijn vast uit beleefdheid uitgenodigd, net als ieder jaar,' vermoedde Niki.

Sanzio bekeek de maskers sceptisch. 'Geen wonder dat Francesco heeft afgezegd. Waar de gemeenteraad is, is de stadsgarde.'

Zilverzinnen schraapte luid zijn keel. 'En ik denk dus niet dat ik overdrijf als ik zeg dat vorig jaar voor ieder van ons nogal turbulent was.'

'Dat is echt het understatement van de eeuw,' fluisterde Niki en Sanzio wreef knikkend over het litteken boven zijn linkeroog, een overblijfsel van hun gevecht tegen alchemist Regiomontamus en zijn asgeesten.

'Maar ook dit jaar zal niet saai worden!' ging Zilverzinnen verder. 'Net als ieder jaar komen er in de herfst examens aan, voor de leerlingen in de werkplaatsen en scholen. En dit jaar heb ik de eer dat twee leerlingen uit mijn eigen bescheiden drukkerij hun opleiding zelfs zullen afronden. Pagina Goudgraan en Jenson Barmeno zullen ons, als alles goed gaat, aan het einde van dit jaar verlaten om aan hun grote ambachtsreis te beginnen.' Hij wees naar de twee leerlingen. Pagina glimlachte van oor tot oor en Jenson stak zijn kin nog wat hoger in de lucht.

'En ook alle andere leerlingen zullen binnenkort een examen afleggen, sommigen zelfs voor de eerste keer.' Zilverzinnens blik ging zoekend door de menigte tot hij Sepia vond.

Ze slikte. De gedachte aan haar eerste boekdrukkersexamen schoof ze het liefst zo ver mogelijk voor zich uit.

Zilverzinnen hief zijn glas. 'Maar voor we beginnen met leren, zweten en slapeloze nachten hebben, valt er nog een hoop te vieren, zeker vanavond. En als ik me niet vergis, is het de hoogste tijd voor de Fonkelvangst. Dus … laten we beginnen!'

Op zijn teken ging het licht op de binnenplaats uit en meteen was het pikkedonker. Opgewonden geritsel, gemompel en gegiechel vulden het plotselinge duister, terwijl alle aanwezigen op zoek gingen naar kaarsen, vlammenstaafjes en lucifers. Overal op de binnenplaats flakkerden kleine en grotere lichtjes op en de mensen kwamen weer in beweging. Ze dromden terug naar binnen, door de keuken en via de gang door de voordeur de stad in, om het licht te vieren.

Ineens had Sepia een idee. Tegen Sanzio en Niki zei ze dat ze moesten wachten met naar binnen gaan. 'Ik heb een plan, kom!'

Ze wachtten tot de meeste gasten de drukkerij hadden verlaten en ook Zilverzinnen uit het zicht was. Toen rende Sepia met de andere twee achter zich aan de trap op naar de eerste

verdieping, en langs haar kamer naar de tweede. Ze voelde haar hart snel bonken. Voor ze zich kon bedenken, besloot ze nog hoger te gaan, naar de derde verdieping, waar Zilverzinnens vertrekken waren.

Boven aangekomen keken Niki en Sanzio met grote ogen rond. 'Ik dacht eigenlijk dat het voor jullie min of meer verboden was om hierboven te zijn,' merkte Niki glimlachend op.

'Nou ja,' zei Sepia grijnzend. 'Dat heeft hij nooit expliciet gezegd en bovendien hoeft hij het niet te weten, toch?'

Sanzio keek verbaasd om zich heen. Er waren nog twee andere deuren, die allebei op slot zaten. Daartussen stond een eenvoudig bijzettafeltje, met een grote berg brieven erop.

'Wat is dit nou?' Niki graaide nieuwsgierig tussen de brieven. 'Ze hebben allemaal hetzelfde zegel, van de gemeenteraad. Zal wel belangrijk zijn, of niet?'

Sanzio griste de brieven uit haar handen en legde ze voorzichtig weer op tafel. 'Dat gaat ons niks aan!'

Niki rolde met haar ogen. 'Alsof jullie niet willen weten wat erin staat.'

'Dat is niet wat ik jullie wilde laten zien,' zei Sepia op zogenaamd strenge toon, hoewel ze ook nieuwsgierig was. In plaats daarvan wees ze naar het plafond, waar in het halfdonker een touw bungelde. 'Maar wel dit.'

Ze trok aan het touw en boven hen ging een luik open. Geruisloos viel er een smalle ladder naar beneden en koele nachtlucht stroomde naar binnen.

Niki zette grote ogen op. 'Wow! Dit huis zit echt vol verrassingen, hè?'

Een voor een klommen ze de ladder op en naar buiten, naar het smalle dak van de drukkerij. Ze gingen zo comfortabel mogelijk op een scheve uitstulping van het dak zitten. Onder hen straalde de Loodsteeg in het licht dat werd weerspiegeld door de ontelbare scherven voor deuren, in vensterbanken en op balkons. Sanzio haalde een klein blauw lucifersdoosje tevoorschijn en Niki haar zelfgemaakte sterrenvuur. Na een paar seconden begonnen de staafjes te sissen en sprongen er rode, blauwe en paarse vonkjes alle kanten op, die hun gezicht in kleurrijk licht dompelden. En ook al was het geen echt sterrenvuur en waren de vonkjes al na een paar tellen weer uitgedoofd, voor Sepia had de avond niet magischer kunnen zijn.